

Centre
Carles Salvador

**CURSOS PER
CORRESPONDÈNCIA**

1. Llengua i Literatura:

- Curs d'Iniciació.
- Curs d'iniciació (per a castellanoparlants).
- Curs Bàsic.
- Curs Progressiu de Llengua.
- Curs de Professorat.

2. País Valencià:

- Geografia i Història del País Valencià.

Matricula oberta tot l'any, tret del mes d'agost. Per a més informació, adreceu-vos al

Centre Carles Salvador
Moratín, 15, 6a. 46002-València

El fantasma
dels Canterville,
ara, parla valencià

Ara els personatges de Jules Verne, Oscar Wilde, E. Allan Poe, Stevenson, Henry James, i molts d'altres, s'han quedat...

A LA LLUNA DE VALENCIA

Edicions BROMERA

és un candidat que juga en aquesta ocasió el paper que en anteriors comicis jugava el Partit Comunista, el de recollir el vot dels descontents, el vot de la protesta. I més enllà de la protesta hi ha el fenomen creixent i preocupant del racisme dins la societat francesa.

Seguint la seva històrica davallada, el candidat del Partit Comunista, André Lajoinie, sols aspira a obtenir entre el 5 i el 6 per cent, segons les enquestes. Cal recordar que des de fa dues dècades el PC perd influència i vots. El seu predomini dins l'esquerra ha estat substituït pel del Partit Socia-

lista i a les últimes eleccions al parlament europeu (1984) i al parlament francès (1986) va davallar fins el deu per cent dels vots, i va ser igualat o superat lleugerament pel Front Nacional, d'extrema dreta.

Resten quatre candidats marginals. El comunista renovador (expulsat del PC) Pierre Juquin, que té el suport de grups trotsquistes, ecologistes i d'extrema esquerra; les enquestes li atorguen l'1,5 per cent. L'ecologista Antoine Waechter, a qui se li pronostica el 0,5 per cent. I els dos trotsquistes Arlette Laguillier, de Lluita Obrera, i Pierre Bousset Lambert, de l'RRPP. □

ENTREVISTA A CHARLES FITERMAN, DEL PCF

«Hi ha un acord entre la dreta i el partit socialista»

Encara que el Partit Comunista Francès ha perdut una gran part del suport electoral que tenia ara fa vint anys, aquest partit continua sent una esperança per a molts francesos.

Charles Fiterman, ex-ministre i responsable de comunicació del PCF.

Gemma Piñana (París)

Dels quatre ministres comunistes que formaren part dels dos primers governs socialistes presidits per Pierre Maurois, de juny de 1981 a l'abril de 1983, a Charles Fiterman li va ser atribuït un dels ministeris més importants, en ser nomenat ministre d'Estat i ministre de Transports.

Actualment Charles Fiterman és diputat per la circumscripció del Roine, membre del buró polític i del comitè central del Partit Comunista Francès, a més de responsable de la secció de

propaganda, comunicació i dels problemes àudio-visuals i de les tècniques de comunicació. Charles Fiterman és també el coordinador de les activitats del partit en la importantíssima federació de la regió Roine-Alps.

—Fiterman, vostè va ser ministre d'Estat i un dels més importants dels dos governs de Pierre Maurois. ¿Quin és el seu balanç del septenni de François Mitterrand i, per descomptat, del període en què hi havia comunistes en el govern? ¿Què pensa vostè de la cohabitació?

—Hi ha hagut diversos períodes des de l'any 1981. Al principi, hi hagué un

període en el qual vam poder concretar unes decisions positives, decisions sectorials que feien referència a terrenys socials, econòmics, estructures polítiques i institucionals. Però a partir de la primavera de 1982, en què es va optar per la política de rigor, bloqueig de salaris, etc., la font de les coses positives s'assecà i prevalgué una altra orientació que portava conseqüències negatives per al país. I per a la gent que havia posat les esperances en la victòria de la unió de l'esquerra fou una terrible decepció. Els grans assumptes que motivaren el canvi: ocupació, vida econòmica del país, nivell de vida, no sols no tingueren solució sinó que la gent va considerar que s'havien agreujat. Les conseqüències d'aquest balanç són extremadament greus, i ho dic en present. No es pot decebre impunement un poble, o si més no, a la gran majoria, i que no li coste car.

Ara paguem la factura amb el gir a la dreta en quasi tots els plans. Quant a la cohabitació, és el resultat d'aquest fracàs, ja que si la dreta va guanyar el 1986, és perquè l'esquerra va decebre inclús els seus propis partidaris. Mirant al període de la cohabitació observem que si hi ha hagut desacords en alguns aspectes, querelles o enfrontaments entre François Mitterrand i Jacques Chirac, sobretot s'accentua en la tendència anterior de François Mitterrand, és a dir, la convergència en assumptes essencials. Parle de problemes de defensa, europeus, convergència cada vegada més visible amb les forces polítiques de dreta. Si no hagueren existit aquestes convergències, no sé com hauria pogut durar la cohabitació, i al cap i a la fi, mantenir-se dos anys plàcidament.

—Tots els observadors polítics coincideixen a dir que fins ara no hi ha hagut mai una campanya presidencial tan melancòlica com aquesta: François Mitterrand succeeix François Mitterrand. Jacques Chirac representa el nucli dur de la dreta, a Raymond Barre el preocupa molt més el suport versàtil del Partit Republicà que els adversaris d'esquerres. ¿Quina opinió té dels tres candidats i dels seus programes?

—Un observador polític molt pres-

tigiós a França, que ni de bon tros és comunista, que li diuen Alain Duhamel, ha dit que hi havia un programa comú implícit entre François Mitterrand, Raymond Barre i Jacques Chirac. No compartesc les opinions d'Alain Duhamel però ací té raó. Ací rau el problema, ja que hi ha un acord de fons pel que fa a les grans opcions del país, és a dir: problemes econòmics, política financera, defensa, cursa d'armaments, política europea i atlàntica, entre el partit socialista i les forces de la dreta. Situació totalment

«No es pot decebre impunement un poble».

nova en una campanya electoral. Els ciutadans veuen com discuteixen sobre assumptes que, tot i tenir cert interès, són en realitat secundaris. Sobretot s'adona que els presidenciables posen el màxim interès a promoure la pròpia persona, com els polítics a Amèrica del Nord. I a França això resulta sorprenent. És nou, i a més fa la sensació que aquesta campanya és un poc dèbil. Greu situació tant per al present com per al futur. Hi ha l'intent «de normalitzar el país, de remodelar-lo a la moda anglosaxona, anglesa o americana». En qualsevol cas destruir tot allò que siga corrent progressista, revolucionari, voluntat de transformació, es vol tancar la gent en una mena de consens moll que accepta la política dels diners, que se sotmeta la voluntat d'aquells

que volen assegurar la permanència. Una situació que em preocupa molt i que considere que tots aquells que es troben més enllà del partit comunista que no volen acceptar aquesta normalització, no els queda més remei que votar a la primera volta pel candidat comunista com a única força que intenta resistir aquest envicament.

—¿Quines idees defensa el Partit Comunista Francès pel que fa a emigració, protecció social i defensa? ¿Creu vostè que hi ha un tractament social, econòmic o educatiu de l'atur?

—Crec que s'ha de recordar que es diu tractament social de l'atur l'organització de la destrucció de l'ocupació estable, substituint-lo per l'ocupació precària com el treball d'utilitat col·lectiva o altres contractes de duració determinada. És a dir, és la multiplicació d'ajuda limitada, però que l'únic objectiu que té és desinflar les estadístiques i que la gent accepti la seua situació. El tractament social de l'atur com s'entén actualment i de què tant es parla és un somnífer, una anestèsia per evitar que la societat no es revolte contra una cosa que en si és insuportable. No vull dir que no s'haja d'ajudar aquell que busca treball, ens semblen molt bé els subsidis, les ajudes, fins i tot proposem un ingrés mínim de 3.000 francs per mes als que no tinguen recursos. A França hi ha actualment un milió de persones que no tenen absolutament res i vuit milions que reben únicament 50 francs per persona i dia per a viure, és a dir, hi ha pobres. És necessari un tractament econòmic, cal crear ocupació. ¿Com? Mobilitzant els recursos del país, ja que hi ha diners que s'esvaeixen fora de l'esfera de la producció i se'n van a l'esfera financera. Es destinen sumes considerables a l'especulació, i a les operacions internacionals. Cal mobilitzar al màxim aquests recursos a fi d'operar una reactivació productiva, reactivar el creixement d'aquest país a través d'inversions productives, el desplegament de les capacitats d'investigació i també a través d'un gran programa de formació des de les necessitats de la nostra època i, alhora, millorant la situació dels més desfavorits. Un poc de poder adquisitiu crearia la demanda i contribuiria a aquesta reactivació equilibrada. Aquesta política permetria realment canalitzar el problema de l'atur. Quant a l'emigració, et diré que pensem que no han de seguir venint homes i dones que no trobaran treball i que s'enfrontaran a greus dificultats, però per als que ja estan ací, ens oposem totalment a tota política d'expulsió forçada, a tota discriminació, i llui-

tem per una política d'integració. Pel que fa a la defensa, volem que França tinga la que cal per defensar el seu territori; aquest ha de ser el seu objectiu. Això pot aconseguir-se sense que França es llance com ara a una carrera armamentista, amb una llei de programació militar que implica l'increment de despeses, amb la creació de nous armaments que no corresponen a les necessitats, i que van en sentit invers a la tendència dels acords Reagan-Gorbatxev.

—En aquest moment, el Partit Comunista Francès viu, malauradament, un període difícil, un dels més difícils de la seua història. I dic malauradament perquè si en un país el partit comunista és dèbil, la democràcia pateix. ¿Quin ha estat l'error que ha provocat aquesta situació entre els obrers, aquesta falta de vitalitat en la disciplina de vot dels simpatitzants comunistes?

—És una pregunta difícil, crec que és la suma d'uns quants factors molt greus. La decepció de què he parlat adés davant l'experiència de les esquerres de 1981, de la qual patim en gran part les conseqüències, perquè als que influïem, que són els que més esperaven, ara s'enfronten amb majors dificultats i, conseqüentment, s'han vist més decebutos, decepció més confusió, confusió vinculada a l'estratègia del

programa comú que ens va fer firmar un acord global i que va fer creure que ja no hi hauria diferència alguna entre partit comunista i partit socialista, i que el partit socialista estava tan decidit com nosaltres a transformar la societat, però que com hem comprovat, no ha sigut aquest el cas. Per tant, de-

cepció, confusió, endarreriment del nostre partit en tancar-se amb el partit socialista a treballar sobre els problemes de societat en lloc d'aportar pel que fa al futur respostes de fons als grans problemes que ha engendrat l'evolució de la societat en els darrers 30 anys. □

ENTREVISTA A PHILIPPE MESTRE, DIRECTOR DE CAMPANYA I PORTAVEU DE RAYMOND BARRE

«La tortuga guanyarà al tiet de França»

Tercer en discòrdia, Raymond Barre té realment poques possibilitats d'eixir elegit per a disputar la segona volta de les eleccions franceses. No obstant, això només és una hipòtesi.

Gemma Piñana (Paris)

—Raymond Barre ha dit en algunes ocasions, des del 1982, data en què va presentar la candidatura en termes concisos, clars i circumspectes, que estava totalment oposat a una concepció ultrapresidencialista de la funció presidencial. Jacques Chirac va dir, poc temps després, que fa falta

un president que assumirà la responsabilitat de la impulsió general (essencial en els afers estrangers i la defensa) però que deixi governar al govern.

En altres eleccions es veu igualment una semblança d'idees. ¿On se situa, segons vostè, la diferència entre el seu candidat i el primer ministre candidat?

—Més que parlar de diferències, millor seria parlar de les coses que Ray-

EDITORIAL EMPÚRIES

NOVES COL·LECCIONS

EMPÚRIES - NARRATIVA

Gerald Durrell

La meua família i altres animals

Christoph Hein

Amic i estrany

J.M. Fonalleras

Botxenski i companyia

EL LABERINT DE PAPER

Col·lecció de novel·la interactiva

David Cirici

Vols que et tallin una orel·la?

Emili Castellanos / Miquel Colomer

Geiger. Massa busques en un sol rellotge

MÉS NOVEL·LES

Col·lecció TROS DE PAPER

Aurora Puigmadrona

La colònia de la cultura...

Col·lecció L'ODISSEA

Narrativa per a joves

Mercè Company

El cervell perdut

LITERATURA INFANTIL

Carme Riera

La molt exemplar història del gos Màgic i la seva cua

Il·lustrat per Mabel Piérola

Pep Coll

El secret de la moixernera

Manuel Vázquez

Montalbán

Barcelones

Disseny de Ferran Cartes

Totes les Barcelones que s'han fet i desfet.

Un homenatge crític a una ciutat i a un país.

Maria del Mar Bonet

Secreta veu

El primer llibre (i la cara més amagada) de la cantant mallorquina: la seva poesia i la seva pintura.

10 il·lustracions de l'autora.

Ramon Barnils, Quim

Monzó, Jordi Vendrell

El lloro, el moro, el mico i el senyor de Puerto Rico

Les millors entrevistes del programa radiofònic més divertit dels últims anys.

Distribució: Paldós, Marià Cubí, 92 - 08021 Barcelona